

Sygn. akt V CZ 25/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi M. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 20 maja 2010 r., w sprawie przeciwko pozwanym Z. O. i L. O., G.Z. i E. Z.,
B. O. i A. O., P. O. i R. O.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2011 r.,
zażalenia Mariusza Mościckiego na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 11 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 maja 2010 r. (sygn. akt II Ca 3/10), M. M. wniósł jednocześnie o zwolnienie go od kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy oddalił ten wniosek, a następnie – wskutek nieopłacenia skargi w oznaczonym terminie – postanowieniem z dnia 11 lutego 2011 r. odrzucił skargę na podstawie art. 424-6 § 3 k.p.c.

W zażaleniu skarżący wniósł o uchylenie tego postanowienia zarzucając naruszenie:

- 1) art. 2, 7, 8 ust. 2 i 78 Konstytucji przez uznanie niezaskarżalności zażalenia na odmowę zwolnienia go od kosztów sądowych w sprawie skargowej;
- 2) art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c. przez przyjęcie niedopuszczalności zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 stycznia 2011 r. odmawiające zwolnienia od kosztów sądowych;
- 3) art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. przez przedwczesne wydanie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Skarżący wykazuje nieznaną przepisów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Adresatem takiej skargi jest zawsze Sąd Najwyższy, natomiast sąd, który wydał kwestionowane orzeczenie, wykonuje określone ustawą czynności wstępne (art. 424⁶ i 424⁷ k.p.c.). Między tymi sądami nie „pośredniczy” inny sąd, dlatego nieuprawniona jest zamieszczona w zażaleniu sugestia, że właściwym do rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego (sądu II instancji) jest Sąd Apelacyjny.

Na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 stycznia 2011 r., oddalające wniosek M. M. o zwolnienie od kosztów sądowych, nie przysługiwało zażalenie Sądem „przełożonym” nie był tu Sąd Apelacyjny, dlatego powołany art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c. nie miał zastosowania. Adresatem zażalenia mógł być natomiast Sąd Najwyższy, jednakże art. 394¹ k.p.c. nie przewiduje takiego zażalenia. Należy podkreślić, że orzeczenie o kosztach sądowych nie jest orzeczeniem o kosztach

procesu stron, gdyż określa relacje publicznoprawne między stroną a Skarbem Państwa. Sąd Okręgowy poprawnie ocenił sytuację procesową w powyższym zakresie i wydał uprawnione orzeczenie.

Przedmiotem rozpoznania zażaleniowego na postanowienie z dnia 11 lutego 2011 r., odrzucające skargę, nie jest merytoryczna ocena odmowy zwolnienia skarżącego od kosztów sądowych. Na tym tle nie powstają jednak sugerowane w zażaleniu wątpliwości natury konstytucyjnej, ponieważ istnieje procesowa możliwość objęcia rozpoznaniem postanowienia odmownego z dnia 21 stycznia 2011 r. w trybie art. 380 k.p.c. (w związku z art. 424¹² k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.). Rozpoznanie takie wymaga wszakże wniosku strony skarżącej, a taki wniosek bezspornie nie został złożony w zażaleniu.

Należało w konsekwencji oddalić zażalenie (art. 398⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).